

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 33/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. K. a R. K., obaja bytom S., zastúpených JUDr. P. K., S., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 125/2009 a jeho rozsudkom z 30. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. a R. K. o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2009 doručená sťažnosť J. K. a R. K., obaja bytom S. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených JUDr. P. K., S., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 125/2009 a jeho rozsudkom z 30. októbra 2009.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

„V súdnom spore o zaplatenie 7.676 Sk s príslušenstvom, ktorý sa začal 9.12.2008, nás Okresný súd v Starej Ľubovni zaviazal na zaplatenie istiny 247,24 € a tiež na zaplatenie úroku z omeškania a náhradu trov konania v rozsahu 94 % s tým, že v prevyšujúcej časti prvostupňový súd žalobu zamietol.

Dôkaz: Spis Okresného súdu v Starej Ľubovni sp. zn. 2C/395/2008

Proti rozsudku prvostupňového súdu sme podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, v ktorom sme navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

V odvolacom konaní Krajský súd v Prešove napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa do sumy 207,64 € potvrdil a v prevyšujúcej časti napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Rozsudok odvolacieho súdu nám bol doručený 30.10.2009 a právoplatnosť nadobudol 4. 11. 2009.

Dôkaz: Spis Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/125/2009

Keďže v danom prípade ide o neobchodnú vec a peňažné plnenie neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy, dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je v zmysle § 238 ods. 5 O. s. p. prípustné. Vyčerpali sme už všetky opravné prostriedky, ktoré nám zákon na ochranu nášho základného práva na súdnu ochranu a nášho práva na spravodlivý súdny proces poskytuje.

Predmetom nášho súdneho sporu bola úhrada nedoplatkov za dodávky tepla do tzv. spoločných priestorov (schodišťa) v bytovom dome so súpisným číslom 877 na Okružnej ulici v Starej Ľubovni v roku 2006 a v roku 2007. Bytový dom pozostáva z piatich sekcií (vchodov), náš byt č. 10 sa nachádza vo vchode s orientačným číslom 38. ...

V našom súdnom spore sa oba všeobecné súdy stotožnili s argumenáciou žalobcu a nesprávne vyhodnotili zistený skutkový stav tak, že spoločné priestory boli v rokoch 2006 a 2007 vykurované a pravidlá rozpočítavania množstva dodaného tepla ustanovené vyhláškou č. 630/2005 Z. z. boli žalobcom dodržané. Viaceré naše zásadné námietky ohľadne nesprávnosti rozúčtovania nákladov dodaného tepla odvolací súd argumentačne

nijako nevyvrátil, resp. sa nimi ani nezaoberal. Preto tvrdíme, že naše právo na súdnu ochranu, aj naše právo na spravodlivý súdny proces bolo postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co 125/2009 zo dňa 30. októbra 2009 porušené.“

Sťažovatelia argumentujú najmä tým, že schodište, za vykurovanie ktorého boli odvolacím súdom zaviazaní zaplatiť, nie je a ani v rokoch 2006 a 2007 nebolo spoločným priestorom v zmysle vyhlášky Úradu pre reguláciu siet'ových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla (ďalej len „vyhláška č. 630/2005 Z. z.“), ktorou boli ustanovené pravidlá rozpočítavania dodaného tepla na vykurovanie.

Argumentujú tým, že podľa § 2 písm. f) vyhlášky č. 630/2005 Z. z. sa „*spoločnými priestormi objektu rozpočítavania sa rozumejú miestnosti alebo súbor miestností objektu, ktoré sú vybavené vykurovacími telesami a sú určené na spoločné užívanie konečnými spotrebiteľmi, najmä pracovne, sušiarne, kočíkarne, chodby, schodištia a podobne*“. Táto vyhláška bola v nezmenenom znení platná a účinná od 1. januára 2006 až do 15. septembra 2009, keď nadobudla účinnosť jej novela, a to vyhláška č. 358/2009 Z. z.

Sťažovatelia v tejto súvislosti uvádzajú:

«Hoci nie je a nikdy nebolo sporné, že v rokoch 2006 a 2007 nebolo schodište vybavené vykurovacími telesami, odvolací súd tento základný pojem „predefinoval“ tak, že za vykurovaný spoločný priestor označil aj spoločný priestor nevybavený vykurovacími telesami. Tento svoj exces odôvodnil tvrdením, že „Neuložením povinnosti podieľať sa na náhrade nákladov spojených s vykurovaním spoločných priestorov, akými nepochybne sú schodištia, pracovne, sušiarne, kočíkarne, chodby v zmysle ust. § 2 písm. f) citovanej vyhlášky, by došlo k zvýšeniu nákladov na strane ďalších vlastníkov obytného domu, ktorí sú taktiež spotrebiteľmi, na ochranu práv ktorých treba prihliadať.“ Takéto tvrdenie odvolacieho súdu nemá oporu v našom právnom poriadku a preto je neakceptovateľné. V danom prípade nešlo o extenzívny výklad právneho predpisu odvolacím súdom, ale o taký

výklad právneho predpisu, ktorý je v príkrom rozpore s definíciou obsiahnutou v § 2 písm. f) vyhlášky č. 630/2005 Z.z., resp. o taký výklad, ktorý túto definíciu úplne neguje.»

Pritom argumentujú aj textom dôvodovej správy.

Sťažovatelia ďalej uvádzajú:

«V zmluve o výkone správy, ktorú sme so žalobcom uzatvorili 2.5.2005, sme si v bode 3.2.5.1. dohodli, že žalobca celkové náklady na dodávku tepla rozdelí pomerne tak, že 70% nákladov rozúčtuje podľa nameraných jednotiek a 30% podľa podielu podlahovej plochy bytu na celkovej ploche bytov, avšak s tým, že takéto rozúčtovanie sa uplatní len voči tým vlastníkom bytov a nebytových priestorov, ktorí odoberajú teplo z centrálného zdroja tepla.

Hoci nie je sporné, že uvedená zmluva o výkone správy nebola nikdy pozmenená dodatkom k zmluve, ani nahradená inou zmluvou, žalobca označil toto významné ustanovenie zmluvy za neplatné s poukazom na bod 3.2.6. Zmluvy o výkone správy zo dňa 2.5.2005, podľa ktorého správca môže zmeniť dohodnutý spôsob rozúčtovania celkových nákladov „pri zmene príslušných právnych predpisov ak to správcovi meniť ukladajú“.

Odvolačný súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že nadobudnutím účinnosti vyhlášky č. 630/2005 Z. z. stratila dohoda o rozpočítaní nákladov na vykurovanie platnosť, ale nijako sa ani ústne ani písomne nevyjadril k našim odvolacím námietkam. Ani k tým, v ktorých uvádzame, že:

- V súdenom prípade žiadny právny predpis správcovi dodnes neuložil povinnosť zmeniť zmluvou dohodnutý spôsob rozúčtovania nákladov...

- Ani vyhláškou, ani nijakou inou podzákonnou normou nemožno meniť ani rušiť to, čo bolo zmluvnými stranami v súlade so zákonom dohodnuté...

- Zásady platenia úhrad za dodávky tepla i za dodávky TÚV dohodnuté v bode 3.2.5.1. zmienenej zmluvy nijako neodporujú zákonu č. 182/1993 Zb. ani nijakému inému zákonu a budú zaväzovať zmluvné strany až dovtedy, kým nedôjde ku zmene zmluvy, alebo k podpísaniu novej zmluvy o výkone správy...»

Sťažovatelia „kritizujú“ právne názory odvolacieho súdu. Uvádzajú „svoj“ výklad spôsobu rozpočtu rozpočítania množstva dodaného tepla na vykurovanie. Podľa ich názoru došlo k takému výkladu vyhlášky č. 630/2005 Z. z., ktorý je popretím jej účelu, podstaty

a zmyslu. Namietajú nepochopenie zmyslu tejto vyhlášky, skutočnosť, že sa odvolací súd stotožnil so žalobcom, namietajú nesprávnu aplikáciu pojmu „spoločný priestor“, čo považujú za svojvôľu krajského súdu, kritizujú slabú orientáciu krajského súdu v merných jednotkách, ktorých používanie predpisuje vyhláška č. 630/2005 Z. z., ďalej nesprávnu aplikáciu ustanovení zákona, ktoré sa týkajú ochrany spotrebiteľa, hodnotia správnosť použitých interpretačných pravidiel krajského súdu a určenie povinnosti zaplatiť dodávky tepla do nevykurovaného schodišťa v r. 2004 a 2007 považujú za „skrytú“ sankciu za to, že si dovolili odmietnuť „teóriu“ žalobcu o tom, že dodávky tepla z centrálného zdroja sú pre spotrebiteľa vždy najvýhodnejšie. Sťažovatelia spochybňujú aj výsledky kontroly vykonanej Štátnou energetickou inšpekciou zameranej aj na postup pri rozúčtovaní nákladov na zabezpečenie vykurovania v obytnom dome žalovaných a spochybňujú aj výpoveď predvolaného svedka.

Konštatujú, že *„Žalobca je monopolným dodávateľom tepla nielen do bytového domu so súp. č. 877, ale aj do väčšiny ostatných bytových domov v Starej Ľubovni. Zneužíva svoje dominantné postavenie na trhu s teplom v Starej Ľubovni tým, že si voči nám vynucuje neprimerané obchodné podmienky.“*

Sťažovatelia z uvedených dôvodov považujú napadnuté konanie za nespravodlivé a navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo J. K. a R. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co 125/2009 z 30. októbra 2009 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co 125/2009 z 30. októbra 2009 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný zaplatiť úhradu trov konania J. K. a R. K. v sume € na účet ich právneho zástupcu JUDr. P. K. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že napadnutým konaním vedeným pred krajským súdom pod sp. zn. 4 Co/125/2004 a jeho rozsudkom

z 30. októbra 2009 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia nesúhlasia s hodnotením skutkového stavu a s právnymi názormi krajského súdu vyslovenými v rozsudku sp. zn. 4 Co 125/2009 z 30. októbra 2009 a s interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení vyhlášky č. 630/2005 Z. z. relevantných na rozhodnutie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody

(I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00) a tiež porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol podstatu odvolacích námietok sťažovateľov takto:

„Namietali nesprávne posúdenie platnosti uznesenia č. 1/2005 zo dňa 19.4.2005 bodu 15 Uviedli, že správca domu je organizátorom schôdze vlastníkov bytov. Bol povinný zvolávať schôdzu vlastníkov bytov. Pokiaľ ide o dôvod neplatnosti predmetného uznesenia, ktoré sa považuje za platné, potom ten, kto bol týmto právnym úkonom dotknutý, mohol sa neplatnosti dovolať (§ 40a Občianskeho zákonníka). Podotkli, že o účelovosti námietky správcu domu, že uznesenie č. 1/2005 je v bode 15 nulitné, najlepšie svedčí to, že ostatné body tohto uznesenia správca domu vždy považoval a považuje za platné. Namietali, že súd sa nezaoberal otázkou, kto bol organizátorom zhromaždenia vlastníkov bytov, či boli vlastníci bytov uvedení pri hlasovaní do omylu a ale áno, kto tento omyl spôsobil a aké z toho vyplývajú právne dôsledky.

Ďalej nesúhlasil s výpočtom vyúčtovaného nedoplatku na položke ústredného kúrenia podľa vyhlášky č. 630/2005 Z. z. Poukázal na to, že zásady platenia úhrad za plnenia boli a naďalej sú povinnou náležitosťou každej zmluvy o výkone správy (§ 8a ods. 1 písm. d/ zákona č. 182/1993 Zb.). Zmluva o výkone správy zo dňa 2.5.2005 upravuje zásady platenia úhrad za dodávky tepla v bode 3.2.5.1 a zásady platenia úhrad za ohrev teplej úžitkovej vody v bode 3.2.5.2. tak,- že rozpočítame nákladov na tieto komodity sa uplatňuje len voči tým vlastníkom -bytov a nebytových priestorov, ktorí odoberajú teplo z centrálného zdroja tepla. Zásady platenia úhrad za dodávky tepla i dodávky teplej úžitkovej vody neodporujú zákonu č. 182/1993 Zb. ani inému zákonu a zaväzujú vždy zmluvné strany, pokiaľ nedôjde k zmene. Poukázali na to, že vyhláška č. 630/2005 Z. z. stanovuje iné spôsoby rozpočítania množstva dodaného tepla s dohodou vlastníkov bytov, ale nezasahuje do existujúcich zmluvných vzťahov medzi správcou, a vlastními bytov. Nesúhlasili s výpoveďou svedka Ing. M. M., ktorý sa vyjadroval k pomeru rozpočítania nákladov na spoločné priestory v obytnom dome z dôvodu, že celkové náklady na dodávku tepla sa mali uplatniť u tých vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorí odoberajú teplo z centrálného zdroja.

Nesúhlasili so záverom, že nadobudnutím účinnosti vyhlášky č. 630/2005 Z. z. stratil platnosť bod 15 uznesenia č. 1/2005 zo dňa 19.4.2005, Z tohto dôvodu namietať nesprávne vyhodnotený zistený skutkový stav. Podotkli, že s výnimkou úhrad za dodávky tepla pred podaním žaloby zaplatili všetky ostatné vyúčtované položky a predmetom sporu sú iba neuhradené položky ústredného kúrenia za rok 2006 vo výške 3;249,50,- Sk a za rok 2007 3.111,45,- Sk, teda spolu 6.360,95,- Sk, resp. 211,14 €. Z tohto dôvodu navrhli napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. ...

Právny zástupca žalovaných na odvolacom pojednávaní upresnil rozsah podaného odvolania tým, že namietať celý vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku. Poukázal aj na písomné dôvody odvolania, ako aj doplnil ďalšie dôvody odvolania, ktoré spočívali v porušení ust. § 6 vyhlášky č. 630/2005 Z. z., v zmysle ktorej bol žalobca povinný rozúčtovať náklady na spoločné priestory y m³ a nie v m². Toto považoval za podstatnú chybu, pre ktorú nemohlo byť vyúčtovanie? správne. Ďalej podotkol, že spoločné priestory nie sú: vykurované, nie sú tam rozvody. Podotkol, že. v danom prípade ide o prieniky, tepla z vykurovaného bytu do spoločných priestorov. Ďalej poukázal na to, že vyhláška č. 630/2005 Z. z. bola novelizovaná vyhláškou č. 358/2009 Z. z. súčinnosťou od 15.9.2009 a z odôvodnenia navrhovanej novely vyplýva, že sa stanovujú iné pravidlá pre byty s individuálnym vykurovaním. Podotkol, že konštrukčná výška bytov je všade rovnaká - 2,60 m, ale konštrukčná výška spoločných priestorov je až vyše 10 m. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. ...

Na odvolacom pojednávaní na strane žalovaných vstúpila do konania Asociácia spotrebiteľských subjektov Slovenska, Stará Ľubovňa, zastúpená štatutárnym zástupcom Mgr. B. S., ktorá vo výpovedi uviedla, že konečným spotrebiteľom je ten, komu. je teplo dodané priamo. V celom konaní sa hovorí o prestupov tepla. Podotkla, že ide o rozpor s definíciou konečného spotrebiteľa, lebo v danom prípade žalovaní teplo neodoberajú. Uviedla, že v obytnom dome spoločné priestory nie Sú vybavené vykurovacím zariadením a žiadne teplo tam nie je dodané.“

Krajský súd vyhodnotil odvolacie dôvody takto:

„Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil (§ 153 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd sa v celom

rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa z hľadiska zisteného skutkového stavu, ako aj právneho posúdenia veci.

Je nesporné, že zmluvu o výkone správy zo dňa 2.5.2005 je možné považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len Občianskeho zákonníka) - (Rozsudok NS Českej republiky sp. zn. 33Odo 1314/2005).

K odvolacím námietkam uplatneným žalovaným týkajúcim sa nesprávnych skutkových zistení súdom prvého stupňa odvolací súd uvádza, že hodnotenie vykonaných dôkazov je vecou súdu a nie účastníkov konania. Súd vyhodnotil jednotlivé vykonané dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 O.s.p. Právo na súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý súdny proces zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nezahŕňa právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi s vykonaním navrhovaných dôkazov alebo hodnotením dôkazov, taktiež ani právo, aby bol účastník konania úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami. Dokonca do práva na súdnu ochranu nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (IV. ÚS 252/200, I. ÚS 50/2004, II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

Namietané nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa uznesenia č. 1/2005 zo dňa 19.4.2005 bodu 15, nebolo dôvodné. Uznesenie bolo prijaté v rozpore s ust. § 14 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ani nenahrádza dohodu vlastníkov bytov, ani dodatok k zmluve o výkone správy.

Navyše predmetom konania je vyúčtovanie nákladov, spojených s užívaním bytu za rok 2006 a 2007. S nadobudnutím účinnosti vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa stanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítania množstva dodaného tepla v znení vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 358/2009 Z. z., ktorou sa mení citovaná vyhláška s účinnosťou od 15.9.2009, došlo k stanoveniu spôsobu rozpočítania množstva dodaného tepla na vykurovanie podľa podlahovej plochy bytu a nebytového priestoru aj v objekte, kde nie sú nainštalované pomerové rozdeľovače tepla ani určené meradla tepla u konečných spotrebiteľov (§ 5

ods. 1), ale aj v objekte, kde sa rozpočítanie vzťahuje aj na byty a iné nebytové priestory s individuálnym vykurovaním. Postup dodávateľa tepla, t. j. žalobcu do obytného objektu žalovaných bol v súlade s ust. § 5 ods. 2 citovanej vyhlášky. Súd prvého stupňa správne poukázal aj na závery šetrenia sťažnosti žalovaného v 1. rade, ako aj previerky kontroly Štátnej energetickej inšpekcie Prešov a záznam z kontroly (v spise na č. 1. 36). Žalovaní nepreukázali uzavretie dohody vlastníkov bytov a nebytových priestorov ohľadne iného rozpočítania množstva dodaného tepla na vykurovanie. Je nesporné, že v obytnom dome sa nenachádzajú len vlastníci s individuálnym vykurovaním, ale aj iní vlastníci, ktorí sú odberateľmi tepla z centrálného vykurovacieho systému.

Citované ust. § 5 ods. 2 citovanej vyhlášky nemožno vykladať v súlade s ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka ako neprijateľné podmienky, ktoré by mali byť neplatné v súlade s interpretačným pravidlom vyplývajúcim z ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že pri zmluvách o výkone správy nie je možné prihliadať na záujmy a ochranu práv spotrebiteľa len účastníka, ktorý spôsob vyúčtovania namieta, lebo v obytnom dome sa nachádzajú ďalší 40 vlastníci. Neuložením povinnosti podieľať sa na náhrade nákladov spojených s vykurovaním spoločných priestorov, akými nepochybne sú schodištia, pracovne, sušiarne, kočíkárne, chodby v zmysle ust. § 2 písm. f/ citovanej vyhlášky, by došlo k zvýšeniu nákladov na strane ďalších vlastníkov obytného domu, ktorí sú taktiež spotrebiteľmi, na ochranu práv ktorých treba prihliadať. Nie je možné prihliadať na spôsob vyúčtovania nákladov na vykurovanie spoločných priestorov stanovený vyhláškou Úradu pre reguláciu sieťových odvetví účinnou od 15.9.2009 č. 358/2009 Z. z. na vyúčtovanie za rok 2006 a 2007 z dôvodu, že spôsob rozpočítania množstva dodaného tepla na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítania množstva dodaného tepla sa prvýkrát použije pri rozpočítaní dodaného množstva tepla teplej úžitkovej vode a množstva tepla na vykurovanie za rok 2010 (§ 10a citovanej vyhlášky). Táto odvolacia námietka preto nebola opodstatnená.

Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade nejde o nekalé podmienky, ktoré by nemali byť pre spotrebiteľa záväzné, pokiaľ sa týka zmluvy o výkone správy, a to oprávnenia správcu bytov, teda dodávateľa tepla, teplej úžitkovej vody rozúčtovať celkové náklady podľa príslušných právnych predpisov, ak to správcovi ukladajú. Vykonanou svedeckou výpoveďou Ing. M. M., ako aj z predložených listinných dôkazov, a to záznamov

o kontrole a prešetrení sťažnosti Štátnej energetickej inšpekcie v Prešove bolo nepochybne preukázané, že postup pri rozúčtovaní nákladov na zabezpečenie vykurovania v obytnom dome žalovaných bol správny, teda v súlade vyhláškou Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z. účinnou od 1.1.2006.

Za dôvodnú považoval odvolací súd len námietku z hľadiska číselnosti vyúčtovania nákladov. Odvolací súd zohľadnil na strane žalovaných preukázanie platby dňa 20.6.2007 vo výške 1.193,50,- Sk (39,60 €), ktorú žalovaný v 1. rade zaplatil, ako nedoplatok za rok 2006, a preto potvrdil napadnutý rozsudok len ohľadne istiny 207,64 € z titulu nedoplatku na vyúčtovaní za služby spojené s užívaním bytu a nebytových priestorov za rok 2006 vo výške 107,88 € a za rok 2007 vo výške 99,76 €. Výška priznaného príslušenstva pohľadávky súdom prvého stupňa namietaná v odvolacom konaní nebola (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a preto odvolací súd pri posudzovaní správnosti priznaného úroku z omeškania posudzoval len správnosť lehoty splatnosti z dôvodu, že na strane žalovaných, zohľadnil platbu zo dňa 20.6.2007 z vyúčtovaného nedoplatku za rok 2006, t. j. zo sumy 147,8 €.

Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu 207,64 € s 8,5 % úrokom z omeškania zo sumy 107,88 € od 1.7.2007 do zaplatenia, lebo k zaplateniu častí žalovanej istiny vo výške 39,60 € došlo dňa 20.6.2007 a zo sumy 99,76 € od 1.7.2008 do zaplatenia z dôvodu, že z celkového vyúčtovania zo sumy 111,96 € za rok 2007 žalovaní uhradili dňa 3.6.2008 sumu 12,29 €, čo súd však zahrnul do zaplateného vyúčtovania za rok 2006. Z predloženého príjmového dokladu zo dňa 3.6.2008 vyplýva, že suma 367.50,- Sk (12,29 €) bola určená na úhradu nedoplatku za rok 2007.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok sčasti ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 1 O. s. p. a v prevyšujúcej časti ohľadne zaplateného nedoplatku za rok 2007 v sumu 39,60 € s prísl. zmenil napadnutý rozsudok a žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú v súlade s ust. § 220 O. s. p.

K spochybneniu účelu platby právnym zástupcom žalobcu na odvolacom pojednávaní zo dňa 20.6.2007, odvolací súd uvádza, že to nepovažoval za dôvodné. Z predloženého príjmového pokladničného dokladu je nesporne preukázané, že sa jedná o nedoplatok za rok 2006. Uvedená suma 1.193,50,- Sk t.j. 39,60 € predstavuje vyúčtované náklady žalobcom za dodanú studenú vodu, osvetlenie a zrážkovú vodu (v spise na č. l. 12).

Odvolací súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaných, ktoré dôvody boli uplatnené v zákonom stanovenej lehote do uplynutia odvolacej lehoty (§ 205 ods. 3 O.s.p.). Namietané ďalšie dôvody na odvolacom pojednávaní právnym zástupcom žalovaných nemohli byť odvolacím dôvodom v súlade s ust. § 205a ods. 1 písm. c) O.s.p., lebo žalovaní boli riadne poučení o povinnosti označiť a predložiť dôkazy pred vyhlásením dokazovania za skončené, vyplývajúcej z ust. § 120 ods.4 O.s.p.

Navyše len odvolací súd poznamenáva, že jednotkou dodávaného tepla je joule zn. J, resp. GJ a jednotkou dodanej teplej úžitkovej vody je m³. Dodané množstvo tepla a teplej úžitkovej vody do obytného domu žalovaných bolo vypočítané a stanovené v príslušných jednotkách.

K vyjadreniu vedľajšieho účastníka na strane žalovaných súd dodáva, že rozpočítanie nákladov zohľadnilo, že žalovaní sú bezpodieloví spoluvlastníci bytu s individuálnym vykurovaním.“

V súvislosti s vylúčením možnosti podať dovolanie z dôvodu, že ide o bagatel'nú vec, čo sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú, ústavný súd už v tejto súvislosti vyslovil, že ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagatel'ných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú rozhodujúce pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie (IV. ÚS 358/08).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že podľa jeho názoru krajský súd v predmetnej veci nerozhodoval arbitrárne a jeho rozhodnutie nemožno označiť ako svojvoľné, pretože nevybočilo z medzí ústavnosti. Skutočnosť, že krajský súd vyslovil právny názor, s ktorým sťažovatelia nesúhlasia, nezakladá sama osebe dôvodnosť podanej sťažnosti. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd reagoval v zásade na všetky skutočnosti namietané sťažovateľmi, aj keď spôsobom a s argumentáciou, s ktorými sťažovatelia nesúhlasia. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že jeho úlohou nie je vylepšovať

odôvodnenie rozhodnutia, ktoré namietajú sťažovatelia (IV. ÚS 154/06), ale hodnotiť ho z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti a konformity.

Ústavný súd na základe hodnotenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že jeho výklad právnych predpisov je ústavne udržateľný, keďže sa vysporiadal so všetkými zásadnými odvolacími dôvodmi sťažovateľov a zároveň nezistil, že by samotné rozhodnutie vykazovalo prvky arbitrárnosti a extrémne by vybočovalo zo štandardných postupov zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť je absencia príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

Ústavný súd v danej veci nezistil, že by napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu právnych predpisov takej intenzity, ktoré by mohlo indikovať príčinnú súvislosť s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010